גלריה עירונית
לאמנות ראשון לציון
בית גורדון - לונדון

סשה אוקון | מְקֻדָּשׁ החיים

מוקדש לשוק מחנה יהודה

סשה אוקון
מִקְדָּשׁ החיים
(מוקדש לשוק מחנה יהודה)

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט **אלי פולק**
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת **רות מקבי**
מנהלת תחום אמנות **אפי גן**

תערוכת סתיו: נובמבר 2022 - מרץ 2023
אוצרות **אפי גן, קרן ויסהוז**

קטלוג
תרגום לאנגלית טקסט פותח: יהודית אפלטון
תרגום לאנגלית טקסט אבי שגיא: בתיה שטיין
עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com
הפקה: דפוס חבצלת
כל המידות נתונות בס"מ עומק/רוחב/גובה

כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמן

תודות מיוחדות של סשה אוקון למיכאל מרקס ולעמנואל עמרמי
עבודות עץ: ויקטור רובינשטיין

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821
אתר הגלריה: www.bl-gallery.co.il

סשה אוקון מְקַדֵּשׁ החיים

אפי גן

אוקון הוא צייר עכשווי הפועל כאן ומכאן. עבודתו מושפעת מהישראלי, מהאור המקומי, מהחיים בירושלים, אבל בה במידה הוא אוחז, מחבק ומטמיע בציוריו אנך של יצירה ששורשיה נטועים בתנ"ך, המשכם ביוון ורומא העתיקות, באמנות ימי ביניימית, ברנסנס איטלקי, ביהדות אירופה, כמו גם בתרבות המערב: בספרות, בפסיכולוגיה ובפילוסופיה. הרעיונות הנטועים בבסיס העבודות הם קוקטייל ייחודי, מובהק ומובחן 'אוקוני' במהותו. באמצעות ציור בטכניקה מסורתית 'גבוהה' (ציור בצבעי שמן על עץ), הוא מצליח 'להרים' את היומיומי אל הנשגב ולעיתים פועל באופן הפוך: 'מוריד' את הנשגב אל הארץ. העבודה נעה במרחב מיוחד, רווי הומור ומתוך מודעות לאבסורדיות החיים, מרחב בין קודש לחול. שהייה במחיצת הציורים של סשה, כמוה כשתיית שיכר אלים מעורבב בעראק מקומי. קומי וטרגי, נשגב ונמוך עושים יד אחת.

שוק מחנה יהודה החל להתגבש אט בשלהי התקופה העות'מאנית בסוף המאה ה-19, כאשר פלאחים ערבים, החלו להביא את תוצרתם החקלאית למכירה בדרך יפו, סמוך לשכונת 'מחנה יהודה'. ב-20 שנים האחרונות הפך השוק אשר נודע בצבעוניותו הרבה, לאחד מאזורי הבילוי המרכזיים בירושלים, ולצד הדוכנים הוותיקים הוקמו בו מסעדות, בתי קפה ופאבים רבים שפועלים עד שעות הלילה המאוחרות. השוק המפורסם שינה פניו, מה שאפשר לסשה מסע ציורי שתוצאותיו הייחודיות והמורכבות מוצגות בתערוכה.

סדרת העבודות 'מקדש את החיים' (מוקדש לשוק מחנה יהודה) העסיקה את סשה במשך השנתיים וחצי האחרונות. סדרה יוצאת דופן במלאותה, חיוניותה, רבדיה, כמו גם בהשפעתה המתמשכת והמתפענחת אט אצל הצופה.

12 ציורים צבעוניים, אחידים מבחינת הצורה: ציורי שמן על עץ, שרוחבם אחיד והם עשויים שכבות מריחה של צבעי שמן, מאפיינים את טכניקת הציור של סשה ומהדהדים ציור קלאסי, מסורתי, ארופאי. הפורמטים הקבועים מאזכרים בצורתם את ארונות הקודש בתוך בתי הכנסת (בה בעת צורת הטריפטיך נשענת גם על פורמט הטריפטיך של המזבח הכנסייתי). במקום ספרי תורה, כל אחד מהציורים מוקדש לדוכן אחר בשוק. אוקון מביא את הדמויות הבדויות אל תוך הדוכן, הומאז' לשוק של פעם, לחנויות הייחודיות שגדשו אותו, תוך שהוא מנהל דיאלוג סמוי עם תרבות ועם סיפורים תנכ"יים אותם הוא הופך לסצנות מצוירות. לכל ציור כותרת-על המכוונת לשם כביכול של הדוכן ובתחתיתו של כל ציור מופיע דלפק. הצופה מתבונן בציור כאילו עמד מחוץ לדוכן בשוק. בה בעת דוכני השוק המצויר הם אספקלריה לעולם שמחוצה לו, נטענים ממחוזות אחרים מן התנ"ך ועד היום.

לאוקון יכולת לתאר נסיבות תיאטרליות בהן גלומה הצהרה מרשימה על הארצי ועל הפילוסופי. גם כשהסיטואציות המתוארות יכולות להיות חלק מהחיים של כולנו, הוא מכוון אל העולם שמעבר לנגלה.

פשטות האירוע המצויר, מסתירה רעיונות החבויים בניואנסים, כמו גם באמצעות קשר להיסטוריה יהודית, לתנ"ך ולהיסטוריה של האמנות ולתרבות. אוקון שואף לחשוף קשרים שמעלים את נסיבות החיים היומיומיים לספירות נצחיות, כמו גם ההבנה שהיופי נמצא בכל דבר ולאו דווקא בהגדרות אסתטיות קונבנציונאליות ושהחיים מציעים אינסוף נקודות מבט. באופן זה ומבלי משים נעשית חתירה תחת ציפיותיו של הצופה, ערעור הנמצא בנשמת עבודתו הייחודית.

לצד הציורים הגדולים, מוצגים בתערוכה מספר רישומים בעיפרון על נייר - שהם חלק מעבודת ההכנה לקראת כל ציור. כמו כן נבחרו לתערוכה צילומים קטנים מטופלים, המאירים חלק מתהליך המחקר לקראת כל ציור , תהליך המשתנה עד לקבלת אופיו הסופי.

סשה נולד בלנינגרד בשנת 1949. בשנת 1972 הוא סיים את ביה"ס הגבוה לאמנות ועיצוב בעיר. ב-1979 אחרי שהפך לאחת מהדמויות המרכזיות בתנועה האמנותית הנון קונפורמיסטית בלנינגרד, תנועה שנרדפה ע"י השלטון הסובייטי המרכזי, הגיע לירושלים וקבע בה את משכנו. הוא מתגורר בעיר, מצייר בסטודיו ומלמד רישום ב'בצלאל' תוך שהוא מכשיר דורות תלמידים.

ססה אוקון **אמן ישראלי**

פרופ' אבי שגיא

מלאות קיומו של ססה אוקון כאדם וכאמן מתממשת במרחב החיים הישראלי, בו הוא ממזג את ה"שם" וה"כאן". ה"שם" כולל את מקום לידתו וגדילתו, נופיו, צבעיו וערכיו. ה"כאן" מציין את התרבות, הנוף, הצבע, הערכים, המיתוסים והאתוסים הישראליים. אכן, כל אדם הוא מ"שם" ומ"כאן" ואיש אינו רק תבנית נוף מולדתו. רקמת חיינו היא תמיד מארג בו אנו שוזרים את קיומנו הממשי והמדומיין, הריאלי והאידאי, העקבי והסותר. חיינו מתגבשים בתוך הקשרי משמעות שונים, חלקם אוניברסליים וחלקם פרטיקולריים. זהות אנושית היא מסע מתמשך בין ההקשרים האלה כשלעיתים מתבלט יסוד אחד ולעיתים אחר.

ססה אוקון הוא אמן ישראלי שהרי יצירה אמנותית היא מעשה של אדם העומד מול העולם, מול המקום ומול עצמו ולפיכך היא שיפוט, פרספקטיבה והתייצבות אישית. על רקע זה, השאלה בדבר אמנות ישראלית "אותנטית" היא טריוויאלית וחסרת משמעות שכן, כפי שציין תיאודור אדורנו בספרו "הז'רגון של האותנטיות", מושג האותנטיות שהושגר בשיח על ידי רומנטיקנים והוגים אקזיסטנציאליסטיים כגון ניטשה, היידגר וסארטר הוא בדיה תיאורטית, המניחה שיש מציאות אנושית כביכול "אמיתית" שקדמה לדמיון, לשיפוט ולהכרעה של בני-אדם. "אמת" זו כופה עצמה על הקיום האנושי, שכן היא ראשונית, ולפיכך לאדם נותר רק לחשוף אותה. אם לא ייעשה כן, יחיה חיים בלתי אותנטיים, לא יגיע אל הווייתו האמתית, וכביטויו של איבסן במחזה "פר גינט", יהיה "לא-איש". הטענה שיש "אמנות ישראלית אותנטית" היא בדיה וכפייה של ישראליות מדומיינת על האמן ועל מעשה האמנות. ההיסטוריה של האמנות בכל מקום היא ההיסטוריה של היצירות הממשיות שנוצרו בו ומשקפות אותו ולא את מהותו המדומיינת.

יצירתו של ססה אוקון משקפת את מסעו הייחודי והעוקבים אחריה יבחינו בנקל במשלב היסודות האוניברסליים והפרטיקולריים. הקטלוג ססה אוקון (המוזיאון לאמנות ישראלית רמת גן, 2013) מבליט את הרכיבים האוניברסליים שבציוריו, את המיקוד בגוף האנושי, האדם שבבשר, שהרוח אינה יכולה להמיר את אינות קיומו. חיי האדם הם תנועה מתמדת של התפוררות ועליבות שאי אפשר לחפות עליהן. אין מרחב שיעניק גאולה. יצירתו של ססה מעוררת את הצופים לשאול: מה נותר מהמושלכות הזו לאפסות? האם דחיית הקיום היא נגזרת הכרחית מקיום עלוב זה, או שמא זו היא הקרקע שממנו צומחות חמלה, הבנה והכלה כי זהו האדם? חמלה היא הבנה, קשב והעדר שיפוטיות. היא נכונות להיענות ולהתייצב עם הריע בסבלו. החמלה, קבע הפילוסוף הרמן כהן, היא רגע שבו הזולת הזר נעשה חבר ועמית.

החמלה נשזרת לתוך רקמת החיים ומקנה משמעות חדשה לקיום האנושי שבלב האין וההיעדר. בחמלה, הגוף האנושי המדולדל והגרוטסקי שכמה למגע ולזיקה שבבשר מקבל אישור. בציוריו של אוקון, קווי המתאר האינדיבידואליים הולכים ונמחקים. במקומם מועצמת הארכיטיפיות האנושית הראויה לחמלה. בדומה לחנוך לוין, אוקון יוצר פרספקטיבה חדשה של הקיום האנושי הממירה את הגיבור הפרומתאי באדם מחוק ומטושטש הראוי לחמלה. ציוריו זועקים חמלה ואהבת אדם כייצור קונקרטי החי כאן ועתה, במקום ובזמן נתונים, ולא באו-טופיה שמעבר למקום. תודעה זו מאפשרת לחזור ולאמץ את הקיום, לשמוח במה שיש בו ולחגוג אותו ולא לשקוע בעצב אין-סופי על מה שאין בו.

לחמלה יש תמיד נמען. הנמענים של סדרת הציורים "מקדש החיים" - (מוקדש לשוק מחנה יהודה) הם ישראלים בחיי היומיום שלהם. היצירות הללו משקפות את המעבר מחמלה לשמחת חיים בהווויית הקיום היומיומי. החמלה משחררת אותנו מכפיפות לאידאלים רחוקים ומחזירה אותנו לקיום קונקרטי בו ניתן לשמוח ולחגוג. בסדרה שלפנינו, ה"שם" מוטמע לתוך ה"כאן" וחגיגת אישור הקיום והישראליות יוצאת לדרכה.

תבנית חלון, המספקת מסגרת לציורים, יוצרת מפגש. אנחנו, הצופים, מתבוננים בדמויות המביטות בנו מבעד לחלון. זהו רקע מכמיר לב של הזמנה לדיאלוג או, במונחים של גאדמר[1] ל"מיזוג אופקים" בין הפנים שאינו סגור בתוך עצמו לבין הצופה הנוכח בהיעדרותו. הציורים יוצרים את מרחב הפגישה המשקף את ה"ביחד" הישראלי המעוצב על ידי הפגישה, הדיבור, הצעקות, הכעסים, ההומור והאירוניה, היוצרים את המרחב המשותף.

אבל החלון אינו רק חלון. לעיתים הוא ארון קודש, לעיתים מקרר, ולעיתים שניהם. מסגרת ציורית זו יוצרת פרספקטיבה ייחודית, בה האפשרויות השונות נבללות יחדיו במעשה אריגה שיש בו ערבוב של קודש בחול, מיסטי בריאלי, לחם ובשר בקדושה. זו היא הישראליות הממשית שחוצה את קווי התיחום בין הקודש לחול ונוטה לדחות את המרחב הטהור המנותק מהארצי והיומיומי. הישראליות מאחדת הקשרים רבים בחיים הממשיים מבלי התחייבות לעקביות או לתפיסת עולם מטפיזית מרחיקת לכת.

זה חוט השני השזור בציוריו של אוקון: המקרר הוא ארון קודש כי אוכל תופס מקום מרכזי בהוויית החיים הישראלית. טלו לדוגמא את הציור: "הא לחמא, בייגלה ומיני מאפה". למסגרת הבסיסית של החלון מתווספים עוד רכיבים. בראשה מצויר מה שנראה כשני לוחות הברית, אבל הלוחות מלאות בלחמניות: שתי לחמניות הברית במקום שני לוחות הברית. משני צדי החלון מעין הרמז לדלתות ארון הקודש, ובהן לחמניות המהדהדות את שתי החלות המוצבות בשולחן השבת או "שתי הלחם" שבמקדש. ללחמניות מעמד ייחודי כי האדם הוא בלחם שהוא אוכל. דוגמא נוספת היא הציור "ירקות בריאות ופוריות". מבעד לחלון נראית אישה עירומה בתנוחת תפילה, כשפניה וידיה פונות אל על. בריאות מושגת לא רק על ידי ירקות אלא גם על ידי תפילה, אבל זו לא קביעה תיאולוגית אלא פשוט חגיגת הצבעוניות הישראלית, המופיעה בשלל גווניה כקשת בענן תוך ערבוב צבעים וטעמים כהוויית חיים סותרת, גדושה, דינמית, קומית ועצובה כאחת, מעין ריקוד קסום של הבנה, שמחה, עצב והומור.

ססה אוקון הוא אמן רב השראה ויצירתו מאפשרת לנו לחרוג מדיכוטומיות וממרחבים סגורים המוציאים זה את זה כגון קודש וחול, גבוה ונמוך. היא חוגגת את מלאות הקיום ומשלבת את כל רכיביו במניפה שאינה חדלה מלהפתיע. יצירותיו מעוררות מודעות למומנט שלרוב חומק מאתנו: החיים הם תנועה בלתי פוסקת בין אופני קיום היוצרים את מה שנראה כבלתי אפשרי - אחדות של ניגודים.

פרופ' אבי שגיא היה ראש החוג לפילוסופיה באוניברסיטת בר אילן, בה ייסד וניהל במשך קרוב לשני עשורים את התוכנית ללימודי פרשנות ותרבות. עמית מחקר בכיר במכון שלום הרטמן בירושלים, זוכה פרס ביאליק לחוכמת ישראל לשנת 2022.

1. הנס גיאורג גאדמר היה פילוסוף גרמני רב השפעה. בספרו המרכזי, "אמת ומתודה", הציע תיאוריה הרמנויטית שבמרכזה מצוי המונח "מיזוג אופקים", המבטא את היותה של הפרשנות תיווך בין מה שמופיע בפנינו לבין ההתייחסות שלנו, בין העבר לבין ההווה.

תודתי נתונה לססה אוקון, דוד קורצווייל ובתיה שטיין, על הדיאלוג המתמשך ועל תרומתם למסה זאת.

המטבח של אברום

עבודה ראשונה זו פותחת את הסדרה. לכאורה לפנינו שלושה אנשים מבוגרים שנמצאים בשוק, מתארחים במסעדה. שלשת הדמויות במרכז הטריפטיך הם אורחים ב'מטבח של'.. בגדיהם נטמעים ברקע צבעם של שמיים והם כמעט וחסרי גוף, הופכים שמימיים, כשלראשם מצוירות הילות המזכירות קדושים מאמנות הנצרות הקדומה (החל מהמאה הרביעית לספירה), לפניהם כיסא ריק. כל הרמזים מובילים אל הסיפור התנכ"י של אברהם ושלשת המלאכים. וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא, וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם. וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא, וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו.. (בראשית, פרק י"ח, פסוקים א'-ט"ז)

משני צדי הציור המרכזי מצוירים אטריבוטים של אוכל: מיני צלחות ועליהן אוכל ביתי, מנחם, כמספר הסועדים. הרקע: מפה / שעוונית משובצת. צבעה מזכיר את צריבתה של החמה, את השמש היוקדת 'כחום היום' כשאברהם פגש את המלאכים. כיאה למטבח הביתי - ניצבות בירות מובהקות בישראליותן, כאילו היו לוחות הברית / או סימן לברית שנכרתה. ממעל חגות שתי יונים כמבשרות. האם הן מבשרות שלום?! הציור טעון, משוכב משמעויות ואומר אנושיות רכה, חומלת, שיש בה מן החברותא ושמחת החיים.

המטבח של אברום
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

ירקות בריאות ופוריות

אלות פריון שופעות חזה ואגן ירכיים מלוות את הציביליזציה האנושית מראשיתה. אוקון בוחר להציב במרכז הטריפטיך דמות אישה אשר בברור חלפו ועברו ימי פוריותה. בחירה זו מצביעה על האפשרות כי הדמות שלפנינו מאזכרת את שרה אימנו, האם המיתולוגית אשר מחלציה המזדקנים נולד יצחק ואתו ההבטחה להמשך השושלת ממנה יקום העם היהודי כולו. משני צדיה ומעליה פירות וירקות, כל פרי או ירק בתיבתו. חלקם פאליים ומזדקרים כאספרגוס, קישוא או גזר וחלקם עגולים, מכילים, כנושאים קימורי גוף ונקביים כדלעת, בטטה ואבוקדו. אלת פריון הדדנית, חשופת חזה, ניצבת בדוכן, מבטה וידיה נשואות מעלה במעין תפילה. מעל ראשה זר של שום טרי - סימן למזל ומעליו דלעת, מעין עין שלישית או לחילופין פעורה כווגינה, ולצידה שני כרובים (מלאכים? או תזכורת לסיפורי ילדים מהם באים ילדים לעולם).

"וַאֲבָרְכֶם וְשָׂרָה זְקֵנִים, בָּאִים בַּיָּמִים, חָדַל לִהְיוֹת לְשָׂרָה אֹרַח כַּנָּשִׁים. וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ, לֵאמֹר: "אַחֲרֵי בְלֹתִי הָיְתָה לִּי עֶדְנָה?! וַאדֹנִי זָקֵן!" וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָהָם: "לָמָּה זֶּה צָחֲקָה שָׂרָה, לֵאמֹר: 'הַאַף אָמְנָם אֵלֵד, וַאֲנִי זָקַנְתִּי'? הֲיִפָּלֵא מֵה' דָּבָר?! לַמּוֹעֵד אָשׁוּב אֵלֶיךָ, כָּעֵת חַיָּה, וּלְשָׂרָה בֵּן" (בראשית, פרק י"ח, פסוקים א'-ט"ז)

ירקות בריאות ופוריות
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

שורש פטרוזיליה (הומאז' לקלימט)
רישום הכנה, טכניקה מעורבת על נייר,
50X32 ס"מ,
2022

הא לחמא, בייגלה ומיני מאפה

שם הדוכן מחבר אותנו גם לזיכרון הפסח והמצות: הָא לַחְמָא עַנְיָא (מארמית: "זהו לחם העוני") הפותח את קריאת ההגדה בליל הסדר ומזמין את כל הרעבים לבוא ולהצטרף לסעודה ולתפילה לגאולה. בראש הציור מופיעות לחמניות המסמנות את עשרת הדיברות בלוחות הברית, ואלו מזכירות את הביטוי "אם אין קמח אין תורה" (פרקי אבות).

אנחנו ניצבים מול דלפק שהוא בעצם מרפסת, דרכה אפשר לראות שמיים ושלושה מלאכים (ילדים דשנים שגופניותם 'אוקונית' במהותה ואינה ילדית או תינוקית). אלו נצמדים אל החלה העצומה המרחפת והופכת מקודשת הן בזכות המלאכים, הן בזכות היותה חלק מהמופע השמימי והן משום שהיא מספקת למלאכים את מזונם כמוהו כחלב אם. החלה מסמלת מזון רוחני כתורה שירדה משמיים. מתחת על הדלפק שני כיכרות לחם שחור פשוט, תזכורת לצורך בשני האספקטים בחיי האדם. ציר המתח הטוען את כל ציורי הסדרה: חומר מול רוח.

הא לחמא, בייגלה ומיני מאפה
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

פיתה,
רישום הכנה, עפרון על נייר,
66X50 ס"מ,
2022

תבליני עז מתוק
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 140-191 ס"מ,
2020-2022

תבליני עז מתוק

הביטוי השגור 'מעז יצא מתוק' נשען על הביטוי המקראי מַהָאֹכֵל יָצָא מַאֵכֶל וּמֵעַז יָצָא מָתוֹק" - (שופטים יד, פסוק יד). אנחנו ניצבים מול חנות תבלינים, שבעליה נפקדים. על הדלפק ניצב שלט המורה 'תיכף אשוב' - כלומר אנחנו יכולים לבחור להמתין.. ובעצם כל מה שעינינו רואות, לא קורה / מתרחש בדוכן. אוקון מאפשר הצצה אל סיטואציה המתקיימת רק בפנטזיה. זהו משחק מתעתע. ההמתנה מחוץ לדוכן הופכת להנאה 'מעז יצא מתוק'. מודע לציורי הקיר הארוטיים שנמצאו במרחצאות הפרברים הציבוריים ברומי העתיקה, כמו גם לציורי הקיר בוילה מסטרי בפומפי, אוקון מבקש לקחת אותנו אל הסגנון האוריינטליסטי (המאה ה-18, כך גם סגנון הפונט של שם הדוכן). ציור הרוחצות המתענגות מאזכר גם את השיח הביקורתי אודות האוריינטליזם*. בתחתית הציור 2 נרגילות (שאפשר לדמותן לשני פמוטים) ביניהן זרעי אופיום המסמנים כוונה לשיכרון חושי אפשרי.

* זיהוי המושג "אוריינטלי" עם כל מה שאינו אירופאי מבנה את המזרח כאוסף של מאפיינים תרבותיים, נפשיים ואסתטיים המסמנים אותו כאחר. (אדוארד סעיד, 1978)

סלון אקסלוסיב

'סלון אקסלוסיב': לכאורה רגע סתמי ומוכר: גבר מסתפר בסלון תספורות, אך המראה הבנאלי מקבל טוויסט דרמטי ברגע בו אנו מבחינים בעירומה של הספרית ובמבט המבועת על פניו של הקליינט. הקישור האסוציאטיבי לסיפור התנ"כי על שמשון ודלילה מוציא את הסצנה מהקשרה היומיומי והופך את הרגע לאירוע המחולל או לנקודת התפנית בה מבין שמשון כי נפל קורבן בידיה של אהובתו. הציור מתואר מנקודת המבט של אדם הרואה את דמותו משתקפת במראה. הרגע הזה, אותו מכנה הפסיכואנליטיקאי ז'ק לקאן, "שלב המראה", הוא שלב התפתחותי בו מזהה לראשונה הפעוט כי הדמות המשתקפת אליו במראה היא דמותו שלו. על פי לקאן הרגע הזה מלא באימה בשל הקונפליקט בין הדמות האחידה המשתקפת בשלמותה במראה ובין האופן המפורק שבו חווה עצמו אדם מבפנים. הרגע בו מתפרק החיבור הסימביוטי בין התינוק לאמו, בין גבר למושא תשוקתו, הוא הרגע שחותך בין סובייקט לאובייקט, בין 'אני לאחר'. הספרית, היא 'האחר' שמייצג אובייקט לתשוקה, כליה מסודרים לצידה ככליו של מנתח, מוכנים לנתח את נפשו השסועה של הקליינט המגיע לטיפולה.

סלון אקסלוסיב
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

מכונות עתיקות לגזירת השיער
רישום הכנה,
טכניקה מעורבת על נייר,
50X65 ס"מ,
2022

הכל לגבר ולאישה

קופידון עייף ניצב במרכז הטריפטיך. קופידון מפוכח, שראה הכל בחייו, נועץ בנו מבט ציני שכבר נואש מאהבה. החפצים המקיפים אותו מחולקים כאטריבוטים הממגדרים ומגדירים את שני המינים. מצד אחד ניצבים אובייקטים של פיתוי חזותי שנועדו ליצור אשליה של דימוי נחשק: אודם לשפתיים לק לציפורניים אדומות, ריח הבושם, גרביוני המשי וביריות, הם חלק מהפרפורמנס שמייצר את הדימוי 'אישה' או כפי שאמרה סימון דה בובואר "אישה לא נולדת אישה, אלא נעשית אישה". באופן דומה הסמלים בצד הנגדי מסמנים מגדר גברי: עניבה פאלית, מקטרות וארנק. האביזרים, אלו לצד אלו, מציגים את בנק האפשרויות השמרני שמציעה החברה בין פרפורמנס נשי לגברי.

הכל לגבר ולאישה
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

פירות מובחרים עסיס חוה

בדוכן הפירות ניצבת דמותה הדשנה וורודת הלחיים של מוכרת זהובת שיער ומעורטלת. שפע הפירות סביבה מחזירים אותנו לגן העדן ולדמותה של חוה האוחזת בתפוח. פרי עץ הדעת מוצג עדיין בשלמותו, טרם הנגיסה שתוליד את היכולת לדעת להפריד בין טוב לרע. הציור לוכד את רגעיה האחרונים של התמימות הזכה, לפני שהבשילה המודעות לעירום ולבושה שקושרת את החברה לגוף ולמיניות נשית בפרט. אלו רגעים אחרונים בגן העדן האבוד, מקום שמסמן שפע ונינוחות, סימביוזה בין חוה לטבע, שהחברה הפטריארכלית מסמנת כחטא הקדמון. הציור שואב את השראתו מהאופן בו מתוארת חווה בתולדות האמנות, מסורת ארוכת שנים שאפשרה ייצוג לגיטימי של גוף נשי עירום בחסות תיאולוגיה נוצרית. חווה והפירות כאובייקט תשוקה פתייני הנושא עמו גם את האיום בעונש על הכניעה לחשק. אוקון מעניק הילת קדושים זהובה לפירות המקיפים את חוה, כאטריבוטים להמשכיות האנושית שהעמידה חוה, 'פרו ורבו' ומלאו את הארץ הריקה המשתרעת מאחורי גבה של האם הארכיטיפית.

פירות מובחרים עסיס חוה
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

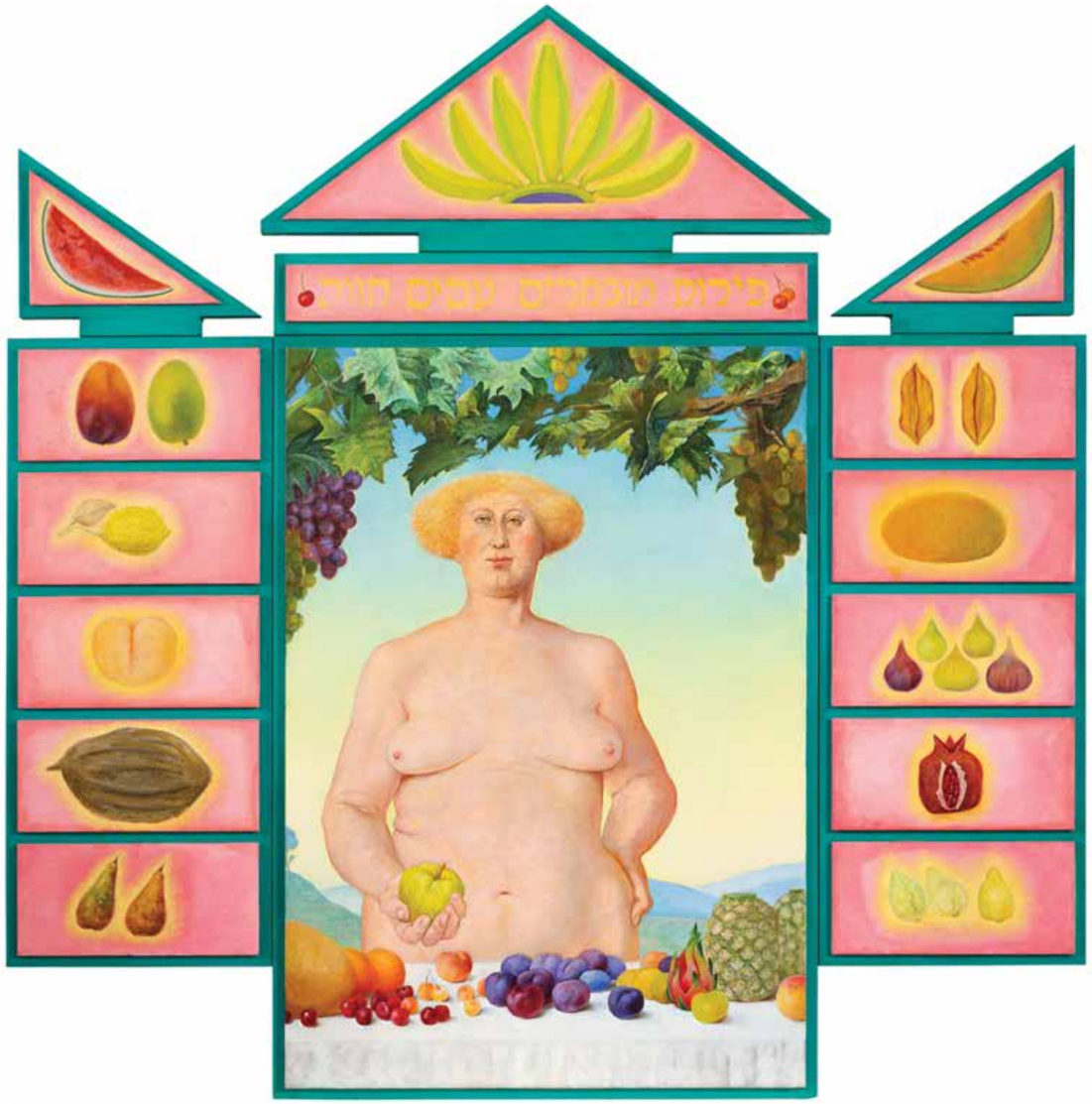

שפע פיש טריים וקפואים
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

דג
רישום הכנה,
טכניקה מעורבת על נייר,
37X70 ס"מ (כל אחד),
2022

שפע פיש טריים וקפואים

הציור לוקח אותנו היישר אל סיומת אגדת העם על הדייג ובת הים, בה הם "חיים באושר ועושר עד עצם היום הזה". הזוג הבוגר, אחוזים זה בזרועותיה של זו, מחליפים ביניהם מבט מלא חיבה של זוג ותיק שאולי איבד זה מכבר את התשוקה הבוערת, אך החליף אותה באהבה עמוקה והבנה הדדית. הדילוג אל הסוף הטוב מחפה על ההקרבה והכאב שסבלו בשם האהבה. החיבור בין דייג פשוט לסירונית בת מלך, הוא מפגש בין הגוף הגשמי ובין הפנטזיה כאשר שניהם מצויים בקונפליקט בין המאבק להישרדות לשאיפה למשהו מעבר. האהבה היא פתח ואפשרות לחיבור בין הרציונאליות לדמיון. שערה השופע של בת הים כבר מקליש וכרסו של הדייג החסון משתפלת, אך נדמה כי בעיני רוחם עדיין השתמרה דמותם כפי שהייתה בעת שנפגשו. האגדה עוסקת במערכת יחסים של פיתוי, אהבה והקרבה, אך ניחוח המוות והקור בעיניהם המזגגות של הדגים המתים בדוכן שבשוק מזכיר לנו את המציאות האדישה המסתתרת מאחורי הפנטזיה לסוף טוב מהאגדות.

בית קלייה "פותחים בקפה"

הדוכן של הקוראת בקפה, מפגיש אותנו עם עולם 'אחר'. הגדת-עתידות על ידי פירוש הסימונים הנשארים בספלים לאחר שתיית קפה, היא אחת מאמניות הניחוש העתיקות. הצורות המופיעות במשקע הספל לאחר שתיית הקפה, נחשבות כבעלות משמעות מיוחדת בהגדת העתידות. האוחזת בכוס הקפה היא אישה בשרנית, מבטה פונה אילינו אבל בו בזמן מבטה מוטה מעט מעלה. היא מביאה איתה תחושה של ארציות: עדויה תכשיטים מצועצעים והווייתה גופנית. תשומת הלב של הצופה פונה לעגילים, לצמידי החרוזים, לשרשרות ולטבעות. למרות ארציות זו היא עוסקת בנסתר. אופייה הצבעוני מנוגד לרקע השחור והמעורפל שסביבה או בוקע ממנו כמנוגד. משני צדיה בצבעי שחור ולבן רישומים האופייניים לקלפי טארוט (על פי אמונה עממית ניתן בעזרתם לחזות את העתיד: השוטה, 2 חרבות, 3 מטבעות וכד'). הציור מפגיש אותנו עם מחשבה הנעה מכאן ועכשיו אל העתיד, שכן העתיד אכן לא ידוע, לא ברור ועדיין לא התממש. כל האופציות (קלפי הטארוט) מצוירים בעיפרון, מוחלשים משהו על פני משטח העץ.

בית קלייה "פותחים בקפה"
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

הקוראת בקפה
רישום הכנה,
טכניקה מעורבת על נייר,
58X43 ס"מ,
2022

בית מדרש שביל החלב

בדוכן מוצגים מוצרי חלב וביצים למכירה. מאחורי הדלפק ניצב איש מבוגר (אלכימאי, ספק איש דת, אך לא ברור בן איזו דת הוא) והוא פורש ידיו כמשתתף בטקס נבואי כלשהו. כותרת הדוכן כתובה בפונט המזכיר כתב עברי קדום והיא בבחינת אוקסימורון. בית המדרש אינו מקום נבואי אבל ה'עין השלישית' המצוירת למעלה כביצה (ומתכתבת עם הביצה שמטגנת על הדלפק) שולחת אל המיסטיקה. 'העין השלישית' מתייחסת לאיבר בלתי-נראה הקיים, כביכול, בגוף האדם והוא ממונה על הידיעה ועל החזון. משני צדי העין / הביצה מצוירות שתי כפות ידיים. האחת אצבעה מורה למעלה והשנייה אצבעה מורה למטה (נכתבו מדרשי חז"ל על אצבע אלוהית ואצבע אנושית). הגולגולת ושעון החול על הדלפק מזכירים את הזמן הקצוב לכל חי, בבחינת 'ממנטו מורי' (מלטינית): זכור את מותך. משני צידי הטריפטיך מוצרי החלב והביצים הם עדות לתהליך טרנספורמציה. מפוטנציאל הגלום בביצה למוצר הסופי, מביצה לחביתה, מחלב לגבינה. באופן דומה האלכימאי מבקש לייצר טרנספורמציה מחומר פשוט לזהב הנשגב. האם 'שביל החלב' מכוון גם החוצה מכאן, אל עשרות הגלקסיות הלווייניות במערכת השמש - או כפשוטן אל 'שביל מוצרי חלב'? שוב מושך האמן בדרכו ה'אוקונית' אל הקשר או החיבור בין הנשגב ליומיומי, או אל היומיומי בחיבורו אל הנשגב. אנחנו ניצבים בתווך בלתי אפשרי.

בית מדרש שביל החלב
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

אטליז סוף הדרך!

לדוכן האטליז נבחר שם רווי הומור, 'סוף הדרך' כפשוטו אכן זהו מקום סופם של החיים / בעלי החיים. בהשאלה נעשה שימוש רב בסלנג לצמד המלים 'סוף הדרך' והוא בא לתאר חוויה נהדרת שאין מילים לתארה. ססה מגייס חוש הומור כדי לצדק את הסוף ההפוך, שכן היוצרות התהפכו. לא הקצב מקבל את פנינו בדוכן, אלא תרנגול הודו (אנחנו זוכרים את תרנגול הכפרות..) התרנגול מאונקל בוו ומזכיר מיד את הדוכן של הקצב. עורו קרוע ופעור ועם זאת הוא מביט בנו, כתובע את המחיר. הוא השופט. לפניו מונחת פתקה 'מנא תקל ופרסין' ציטוט ששולח אותנו אל ספר דניאל (כמו גם לציורו הידוע של רמברנדט 'המשתה של בלשאצר): במהלך משתה, גביעים קדושים שנשדדו מבית המקדש מחוללים על ידי בלשאצר. הגביעים משמשים כלי שתייה עבורו ועבור שריו, נשותיו ופילגשיו. במהלך המשתה מופיעה כתובת על הקיר: "מְנֵא מְנֵא תְקֵל וּפַרְסִין". איש מן החכמים והקוסמים לא יכול לפרש את הכתובת שעל הקיר למעט דניאל שפירש אותה כנבואת חורבן על בבל: אלוהים, (מְנֵא-מְנָה-אֱלָהָא) מנה את ימי שלטונה של בבל, (תְקֵל תְקִילְתָ בְמֹאזַנְיָא), שקל במאזניים את ערך מלכותה ומצא (וְהַשְׁתְכַחְתְ חַסִיר) אותו בחוסר, ולכן בבל תיפול בידי "פַּרְסִין", כלומר הפרסים.. בלשאצר, כך מסופר בהמשך, נהרג עוד באותו לילה והפרסים כבשו את בבל.

למה התכוון אוקון כששם את הפתקה הזו בידי השוחט / הקצב / השופט? הסיפור המקראי הזה הוא מקור לביטוי הידוע: "הכתובת על הקיר", שמשמעותו "משהו נורא עתיד לקרות, והתרחשותו העתידית כל כך ברורה, שרק טיפש לא יבחין בה". העבודה חוצבת בבטן הרכה של הצופה, מזכירה, מצחיקה אך גם אוחזת בביקורת שאינה מרפה.

אטליז סוף הדרך!
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ,
גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

ראש כבש
רישום הכנה, עפרון על נייר,
70X50 ס"מ,
2022

קראקלינגז ליכת שוועבעלעך הערינג
שמן על עץ,
רוחב 161 ס"מ, גובה משתנה 191-140 ס"מ,
2020-2022

'דוכן של עיירה דאז'
רישום הכנה,
טכניקה מעורבת על נייר,
48X70 ס"מ,
2022

קראקלינגז ליכת שוועבעלעך הערינג

העבודה האחרונה בולטת בשונותה. צבעוניותה מוחשכת. במרכז הטריפטיך נדמה שהאור כבה ורק מעליו דולק 'נר נשמה' יחידי, המסמן שהיה פה פעם דוכן, הייתה פה נשמה יהודית פעילה. השם ביידיש שנתן אוקון לדוכן שאיננו - בולט בזרותו מול שאר שמות הסדרה. בתרגום מיידיש פירושו נרות, גפרורים, דג מלוח.
אוקון מייחד את הציור למה שהיה ואיננו: חנויות טיפוסיות בעיירות יהודיות באירופה, שמכרו הרינג וקוגל, דגים מלוחים, ממולאים ודברים אחרים. גם בשוק מחנה יהודה בירושלים היו בזמנו חנויות כאלו אבל כולן למעט אחת נעלמו, זו שנותרה - איבדה מצביונה המקורי. בחלקו העליון של הטריפטיך סימן כפות ידיים פרושות בברכַת כֹּהֲנִים (במהלך אמירת הפסוקים על ידי הכוהנים אצבעות ידיהם מתוות סימן מיוחד). באמצעות ציור כפות ידיים מעניק אוקון ממד של קדושה לעולם יומיומי שנעלם. העיירה היהודית על מטעמיה ועל עליבות החנויות הזעירות בה, היא תזכורת חזקה לבסיס, למקור, ולהחלפתו.

to dialogue or, in Gadamer's terms, to a "fusion of horizons" between the inside that is not enclosed within itself and the spectators, present in their absence.[1] The paintings create the space of the encounter, reflecting the Israeli "togetherness" that is shaped by the meeting, the speech, the shouts, the rages, the humor, and the irony, which create the common space.

But the window is not only a window. At times, it is a holy ark, at times a refrigerator, and at times both. This frame creates a unique perspective, where various possibilities are mixed in a web merging holy and profane, mystical and real, bread and meat with sacredness. This is the tangible Israeliness that crosses the holy/profane border and tends to reject the pure space detached from earthly common routine. This Israeliness brings together many real contexts without any commitment to consistency or to a far-fetched metaphysical worldview.

This is the leitmotif of Okun's paintings. The refrigerator is a holy ark because food is central to Israeli life. Take, for example, the painting "This Is the Bread, Bagel, and Baked Goods." Various elements are added to the basic frame of the window. At the top is what appears as the two tablets of the covenant, but the tablets are full of rolls-the two rolls of the covenant instead of the two tablets of the covenant. On both sides of the window is a hint to the doors of the ark and in them the rolls echoing the two challahs placed on the Sabbath table or the bread sacrifice at the Temple. The position of the rolls is unique because humans are the bread they eat. Another example is the painting "Healthy and Fruitful Vegetables." Visible through the window is a naked woman in a praying position, her face and her hands pointed upwards. Health is attained not only through vegetables but also through prayer though, rather than a theological statement, this is simply a colorful Israeli celebration. It appears in all its diversity as a rainbow of colors and tastes as a contradictory, dense, dynamic, both comic and sad existence, a kind of magic dance of understanding, joy, sorrow, and humor.

Sasha Okun is an inspired artist whose work allows us to transcend dichotomies and mutually exclusive options such as holy and profane, high and low. It celebrates the fullness of existence and integrates all its components in a fan that never ceases to surprise. His works evoke awareness of a moment that usually eludes us: life is a ceaseless movement between modes of existence that create what seems impossible-a union of opposites.

Prof. Avi Sagi was head of the Department of Philosophy at Bar-Ilan University, where he founded and for twenty years directed the Graduate Program for Hermeneutic and Cultural Studies. Senior Research Fellow at the Shalom Hartman Institute. Prof Sagi was awarded the Bialik Prize on Jewish Thought in 2022.

1. Hans Georg Gadamer is a highly influential German philosopher. In his key work, Truth and Method, he suggested a hermeneutical theory centering on the term "fusion of horizons," which conveys that interpretation is a mediation between what appears before us and our attitude toward it, between past and present.

Thanks to Sasha Okun, David Kurzweil, and Batya Stein for our ongoing dialogue and for their contribution to this essay. Special thanks to Batya Stein for the English translation.

place, and his or her own self. Hence, it is a judgment, a perspective, and a personal stand. Against this background, the question about "authentic" Israeli art is trivial and meaningless. As Theodor Adorno noted in The Jargon of Authenticity, the very concept of authenticity, which entered the discourse through romantic and existentialist thinkers such as Nietzsche, Heidegger, and Sartre, is a theoretical fiction that assumes a purportedly "true" reality that preceded human imagination, judgment, and decision. This "truth" imposes itself on human existence since it is primary and, consequently, all we need to do is expose it. Failure to do so means living an inauthentic life without reaching one's genuine being as, in Ibsen's terms in Peer Gynt, a "no-man." The claim about an "authentic Israeli art" is a fiction and the imposition of an imagined Israeli essence on the artist and on the artistic endeavor. The history of art in every single place is the history of the actual works created in it and reflecting it rather than its imagined essence.

Sasha Okun's oeuvre reflects his unique journey and, when tracing its course, the integration of universal and particular elements becomes easily visible. The catalog Sasha Okun (Ramat Gan Museum of Israeli Art, 2013) highlights the universal component in his paintings, the focus on the body, on the flesh, on the void of existence that the spirit cannot replace. Human life is a constant flow of ruin and decay that cannot be covered up. There is no room for redemption. Sasha's work awakens spectators to ask: what remains from this thrownness into nothingness? Is rejecting existence the necessary corollary of this dismal reality, or is this perhaps the ground for the growth of compassion, understanding, and acceptance given that "this is man"? Compassion is understanding, attentive, and non-judgmental, a readiness to be responsive and take a stand with others in their suffering. Compassion, determined philosopher Hermann Cohen, is the moment when the strange other becomes a friend and a partner.

Compassion endows human existence with new meaning at the core of the void and the absence, affirming the feeble grotesque human body yearning for the touch of flesh. In Okun's paintings, the individual contours are erased, intensifying an archetypal humanity deserving compassion. Like Hanoch Levin, Okun offers a new perspective on existence that replaces the Promethean hero with a blurred human creature worthy of compassion. His paintings scream love for humans as concrete beings living here and now, in a given place and time rather than in some utopia beyond them. This consciousness enables a renewed embrace of existence to enjoy and celebrate what it is rather than a plunge into infinite sadness for what it is not.

Invariably, compassion has a recipient. The recipients in the series of paintings "Sanctifies Life (Devoted to the Mahaneh Yehuda Market)" are Israelis in their everyday lives. These paintings reflect the transition from compassion to the joy of life in the day-to-day. Compassion releases us from submission to distant ideals and returns us to a concrete life where cheer and fun are possible. In these series, the "there" is absorbed in the "here," launching into the celebration of existence and of Israeliness.

The window construct, which provides a frame for the paintings, creates an encounter. We, the spectators, look at the figures looking at us through a window. This is the touching background of an invitation

Sasha Okun **Israeli Artist**

Prof. Avi Sagi

The fullness of Sasha Okun's life as a person and as an artist is realized in the Israeli sphere, where he fuses the "there" and the "here." The "there" is the place of his birth, its landscapes, colors, and values. The "here" encompasses the local culture, landscape, color, values, myths, and ethoses. Indeed, all of us are from both "there" and "here" rather than merely reflections of our birthplaces. Our lives are invariably a mesh into which we weave the real and the imagined, the concrete and the abstract, the consistent and the contradictory. Our lives come together within different contexts of meaning, some universal and some particular. Human identity is an ongoing voyage between these alternately prominent contexts-at times one and at times another.

Sasha Okun is an Israeli artist since an artistic creation is the act of a person confronting the world, the

Sasha Okun **The Temple of Life**

Efi Gen

Sasha Okun is a contemporary painter, active in Israel and acting from "Israel-ness." \ active here and acting from here. His oeuvre is impacted by that which is Israeli, local light, and life in Jerusalem, and, to the same extent, he grasps, embraces, and assimilates a long line of artworks with roots in the Bible, continuing through ancient Greece and Rome, and stretching through Medieval Art, Italian Renaissance, and European Judaism. But Sasha's works are also rooted in Western civilization's literature, psychology, and philosophy. His ideas, firmly implanted at the foundation of his works, form a unique cocktail which is absolutely clear and essentially and distinctly "Okunic." Using the classical techniques of "high art" (oil painting on wood), he succeeds in "elevating" the day-to-day into the sublime, and often acts in reverse, "lowering" the sublime to the earthly. The works move through in a unique space suffused with humor and awareness of life's absurdity. This is the space between the sacred and the mundane. Remaining for a while with Sasha's paintings is like drinking the nectar of the gods mixed with local arak. Tragedy and comedy, the sublime and the ridiculous/ / "high" and "low," come together.

What is now today's Mahane Yehuda open air market began to slowly take shape during the late Ottoman Era, as the 19th century drew to a close, when Arab fellahin (peasant farmers) began to bring their produce for sale on the Jaffa Road, near Jerusalem's Mahane Yehuda neighborhood. Over the past 20 years, the marketplace, famous for its great colorfulness, has been transformed into one of the city's major entertainment areas. Along with the long-standing stalls, numerous restaurants, cafés, and pubs have been established, operating well into the late night hours. The famous market has undergone a change, which has enabled Sasha to embark on a journey through his paintings, a journey whose unique and complex outcomes are on view here.

The series "Temple of Life" (Dedicated to the Ben Yehuda Open Air Market) (with the words 'temple' and 'dedicated' forming a play on words in Hebrew), has engaged Sasha for the past two and a half years. The series has extraordinary fullness, vitality, and layers, with its continuing impact slowly unfolding as the viewer decodes the paintings.

The 12 colorful paintings are all oil on wood, all of the same width, painted in layers of oil paint on the surface, characteristic of Sasha's technique resonating classical European oil painting. The shape of the format is reminiscent of the Torah ark found in synagogues, while the triptych form also leans on the altar triptych in churches. Instead of a Torah scroll in an ark, each panel is devoted to one stall in the shuk.

Okun brings fictional characters into the stall, in homage to the shuk as it once was, to the unique shops that filled it to the brim, maintaining a covert dialogue with culture and biblical stories that he transforms into painted scenes. Each painting has an upper title, as if pointing to the stall, with a stall underneath each painting. The viewer observes the painting as if standing outside of a market stand. While the painted market stalls mirror the world external to the marketplace, they are charged with content from other realms from biblical times to the present.

Okun has the skills to depict circumstances with theatricality, embodying an impressive statement on the earthly and the philosophical. Even when the situations in the paintings can be part of the lives of each one of us, it points to the world beyond the overt. The simplicity of the painted event conceals ideas expressed in nuances and in the connection to Jewish history, the Bible, and the history of art and culture. Okun strives to expose the links that elevate the circumstances of everyday life into eternal spheres, with the understanding that beauty is found in everything and not necessarily in conventional aesthetic definitions. Okun implies that life offers infinite viewpoints; thus, without undue emphasis, he subverts viewers' expectations. This challenge is found at the very core of his unique oeuvre.

Along with the large works, on view are several of the preparatory pencil sketches on paper made for each painting, as well as some small manipulated photographs. These illuminate some of Okun's research process for each individual painting, showing how they changed until each took on its final form.

Sasha Okun (b. 1949, Leningrad), earned his M.A. from the Mukhina Academy of Arts and Design, St. Petersburg (Leningrad) in 1972. In 1979, after having become one of the major figures in the city's non-conformist art movement, which was persecuted by the Soviet authorities, Okun immigrated to Israel and settled in Jerusalem. He works in his studio, and teaches drawing at the Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem, inculcating skills in generations of students.

MUNICIPAL ART GALLERY
RISHON LEZION
GORDON - LONDON HOUSE

Rishon Lezion Municipal Art Gallery

Eli Polak - Head of Municipal corporation for Culture, Sports and Recreation
Ruth Makbi - Head of Dvision of art, Libraries and Heritage
Efi Gen - Municipal art curator and Gallery Director

Fall Exhibition: November 2022 - March 2023

Exhibition
Curators: **Efi Gen, Keren Weisshaus**

Catalog
Photography: Shay Ben Efraim
Translation of curator text: Yehudit Appleton
Translation of text by Avi Sagi: Batya Stein
Graphic Design: Studio Anat & Idit
Production: Havatzelet Print

All measurements are in centimeters
All rights reserved to the artist and Rishon LeZion Art Gallery

Special thanks from the artist: Michael Marks and Emanuel Amrami
Wood works: Victor Rubinstein

www.bl-gallery.co.il

משרד התרבות והספורט

החברה העירונית ראשל"צ
לתרבות נופש וספורט
אמנות כותרים ומורשת

Sasha Okun
The Temple of Life
(Dedicated to the Mahane Yehuda Market)

MUNICIPAL ART GALLERY
RISHON LEZION
GORDON - LONDON HOUSE

Sasha Okun

The Temple of Life

Dedicated to the Mahane Yehuda Market